

som man vil; men da maa paa den anden Side ogsaa det være berettiget til, ligesom den ærede Rigsdagsmand og enhver Mand i det Hele taget, til at tilbagevise flige — ubehagelige Motiver, fremsatte uden mindste Grund.

Den ærede Rigsdagsmand synes at have en særdeles Velvillie ligeoverfor Justitsministeren; men jeg kunde ønske, at han vilde bringe lidt Mere af den med her ind i Salen. Jeg kan ikke forstaae, at han saaledes kan tage den af sig udenfor ligesom sin Frakke, og naar han gaaer, trække den — Velvillien nemlig — paa igjen tilligemed Frakten. Det er mig derfor ogsaa ubegribeligt, hvorledes han er kommen til at lægge det i flere Uttringer, der ere komne fra min Collega, som han har gjort. Naar saaledes f. Ex. min ærede Collega har talt om den ansvarfulde Stilling, som Dommene indtage i Høiesteret, saa forekommer det mig ikke at tyde paa et meget velvilligt Sind hos den ærede Rigsdagsmand at staae frem og udtale, at derved skulde være antydet, at andre Dommere ikke skulde have en ligesaa ansvarfuld Stilling; thi Enhver, der har hørt min ærede Collegas Ord, har vist ikke i snerreste Maade kunnet lægge en saadan Mening deri. Man kan overhovedet ikke være tjent med en saadan Argumentation; thi denne vilde i sine Conseqventer føre til de største Absurditeter.

Den anden Deel af den ærede Rigsdagsmands Opposition imod Ministeriet — thi jeg har hidindtil kun holdt mig til den første, den nemlig at lægge i Ministeriets Handlinger og Ord noget Andet, end hvad der er tænkt paa — gik ud fra den store „Uvidenhed hos Ministeriet“ i dette Tilfælde, at Ministeriet nemlig ikke selv skulde kjende, hvad der tjener til dets Løb. Dette har nu indklædt sig i den Skikkelse hos den ærede Rigsdagsmand, at han i sin Opposition gaaer ud paa at hjælpe Justitsministeren til at faae gode Høiesteretsassessorer, og at han paastaar, at det netop er ham, der vil støtte Justitsministeren i saa Henseende. Jeg betvivler ingenlunde, at det virkelig er den ærede Rigsdagsmands Mening, paa den Maade at skaffe bedre

Høiesteretsassessorer, ved nemlig at afsnappe i Gagerne — jo mere jo bedre (Tscherning: Derom har jeg Intet sagt). Den ærede Rigsdagsmand har sagt (Folkethingstidenden Pag. 101 . . .), „at det var bedre, om den ældste Dommer i Landsoverretten i pecuniær Henseende snarere gjorde et Tilbagekridt (Tscherning: Ja snarere) ved at træde over i en høiere Domstol, og at det var bedre, at det var hans Nidkjærhed for at faae en mere udvidet Virkekreds o. s. v.“ Dette er nu en Betragtning, som, seet fra et idealt Standpunkt, tager sig godt ud. Den ærede Rigsdagsmand har selv saa ofte brugt personlige Uttringer, at det maaffee ogsaa maatte være mig tilladt at bemærke, at jeg holder mig fuldkommen overbevist om, at han personlig nærmer sig det Ideale mere end de fleste andre Mennesker, jeg kjender, i Henseende til at kunne sætte sig ud over materielle og physiske Betingelser; det er en Gave, der tilvisse har stort Værd fra Personlighedens Standpunkt; men der er mange Andre, og deriblandt ogsaa Mænd, der ellers pleie at følge den ærede Rigsdagsmand, der ikke ere i Besiddelse af denne Gave, og som ingenlunde oversee, men hvøiligt føle, at Penge ere en Nødvendighed i denne Verden (Tscherning: Ja, det føler jeg ogsaa), som kunne have ondt nok ved at forsøge dem, og som, naar de have faaet dem, føle, at det er vanskeligt at faae dem til at staae til (Tscherning: Ja, det gjør jeg ogsaa). Men i ethvert Fald er det jo ganske vist, at dersom man kan faae disse ideale Anskuelser indførte i Livet, og hvis de ærede Medlemmer, som maatte hylde dem, kunne frigjøre Embedsmændene fra de nævnte jordiske Betingelser, saa kunde de være overmaade vel tjente dermed. Men jeg kan ikke nægte, at det har noget mindre Tilsalende ved sig, naar man seer, at det er Mænd, der ikke selv skulle følge Embedsveien, der opstille det som et Princip, der vilde være smukt og rigtigt, at jo høiere Stillinger Embedsmanden kommer ind i, desto mindre Indtægt skulde han have; det forekommer mig, at Principet taber sin hele Værdi ved denne Omstændighed. Det er vel mindre „smukt“ — det indrømmer jeg villigt — men det er det eneste Sande, at der